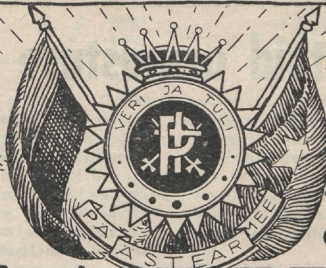

PÄASTEARMEE AMETLIK HÄALEKANDJA EESTIS

SÕJAHÜÜD

EVANGELINE BOOTH, KINDRAL

WILLIAM BOOTH, ASUTAJA

ALFRED LOCKYER, DIVIISIKOMANDÖR

Nr. 96

Juuli 1937

9. aastakäik.

«Ustav on see sõna ja kõige vastuvõtmise väärt, et Kristus Jeesus maailma sisse on tulnud patuseid öndsaks tegema.» 1. Tim. 1:15.

PÄASTARMEE

Rahvusvaheline staap, London,
101 Queen Victoria Street,
Eesti staap, Tallinn,
Narva maantee 56—8.

AMETLIKUD TEATED.

Ülendused ja käsutused.

Ülendatud leitnandiks — pro-
vileitnant Aleksander Hõbe-
laid.

Ohvitserid on määratud tööle:
kapt. Bleeß — Tartu, kapt.
Muusekant — Tartu (assisten-
diks), kapt. Eimann — Tallin-
na II, kapt. Matveus — Rakve-
re (ajutiselt), kapt. Nurmela —
Pärnu, leitnant Nennen — Tal-
linna II, leitn. Padar — Pärnu,
leitn. Hõbelaid — Tallinna I.

Alf. W. Lockyer

Diviisi komandör.

Juhi märkmeid.

KINDRALI tervis ei olnud viimasel ajal just kõige parem, siiski ta juhatas suurt koosolekut, kus said oma esimese mää-
ruse ohvitseridena 324 noort võitlejat rahvusvahelisest ka-
detikoolist Londonis. Kuninglik Alberti saal oli sel puhul tulvil ja kõik kuulsid suure huviga, kui kindral ütles igale uuele oh-
vitserile mõnd sõna ja andis neile nende võlutise. Kui hil-
jem, koosoleku lõpuosas, anti kutse inimestele, et nad pühen-
daksid ennast tervelt Jumalale, tulid nii noored kui vanad mit-
mesugustest saaliostadest ja põl-
vitasid toolide juures, mis olid asetatud kahetsuspingsiks.

Vaatamata suure rõõmuga edasi oma külaskäigule juuli-
kuus igasse korpuse Eestis, ja palun, et Jumala õnnistused hingaksid koosolekute üle, ning et mitmed hinged annaksid end tervelt Issandale.

Meil on sel kuul eriline rõõm tervitada eneste keskel, päle mitmeaastast äraolekut, adjutant Molini ühes abikaasa-
ga. Adjutantid on mitmele Eestis tuntud, sest nemad olid esimesed ohvitserid, kes avasid tuld Tallinnas. Meie mäletame tänulikku meelega kõik südaml-
likku tööd, mida nad tegid meie hulgas umbes nelja aasta kestel. Jumal õnnistagu neid ja nende külastust igasse korpuse-
se, millest teate üksikasjaliku-
malt viimasel leheküljel.

Meie rõõmustame ühes adju-
tant ja proua Thyreniga, et Jumal kinkinud neile poja — Hans-Eriki — ja palume, et Ju-
(Järg 4. veerul.)

Mõtteid armastuse üle.

Meie elu maailmas kestab vaid üks aasta. Sirutage selle järele, et võiksite elada seda rahus!

Rahu on armastusevili, sest kui tahetakse elada rahus, peab olema võimas kannatama palju.

Ei midagi ei ole täielik. Kõigil on oma vead ja puudused. Üks inimene on koormaks teisele, ja ainult armastus võib teha koorma kergeks.

Kui teie ei või kannatada oma vendi, kuidas võivad siis teie vennad kannatada teid?

Jumala Poja kohta on kirjutatud: Kui tema oli armastanud omakseid, kes olid maailmas, armastas ta neid kuni otsani. Armastage sellepärast ka teie oma vendi, ja armastage neid kuni otsani!

Armastus on väsimatu, ta elab ja sünnitab enast uuesti. Mida rikkalikumalt ta areneb, seda rikkalikumalt lainetavad tema voolud.

Kes ei armasta oma venda, ei ole väärt Kristust, kes andis oma elu vendade eest. Kui teie olete annud oma varandust, siis andke ka oma elu! Armastus annab teile kõike tagasi.

Tõesti ütlen mina teile: Kes armastab, omab paradisi oma südames juba siin maailmas. Ta omab Jumalat, sest Jumal on armastus.

Laidetav ei armasta kedagi, ta nõuab vaid. Ta pilgud on kui ussi omad, mis meelitavad ja petavad, kuid ainult selleks, et ta võiks äraeeldada.

Armastus on puhtasüdameliste põhjas, just nii nagu kas-
totilgud on õiekarikas.

Oh, et teie teaksite, mida tähendab armastamine!

Teie ütlete ennast armastavat, samal ajal kui mitmed meie vendade seast kannatavad leiva puudusest, mida nad tarvitatavad oma elu alalhoidmiseks; neil puuduvad riided, millega nad võiksid katta oma ihusid, katus, mille all nad võiksid leida varju; ja, õlekubu, millel nad võiksid magada, ja teil on kõike seda külluses.

Teie ütlete end armastavat, ja ometigi leidub palju haigeid, kellel puudub kõik, kui nad lamavad hirmsatel asemel; palju nälgivaid lapsi, kes lähevad uksele, paludes mõnda raasukest rikaste laualt, ilma et nad saaksid midagi.

Teie ütlete end armastavat oma vendi. Kuidas teie oleksite siis, kui teie vihkasite neid?

Aga ma ütlen teile, et kes ei vähenda oma venna häda, kui ta võib seda, on oma venna vaenlane ja kes ei toida oma nälgivat venda, kui ta võib seda, on oma venna tapja.

(Pater Lamennais.)

Sa ei pea mitte...

Sa ei pea mitte paluma liig pikad palved. Nad võivad olla ülesehitavad, kuid enamasti nad ei ole seda. Nad takistavad teiste osavõttu.

Sa ei pea mitte kritiseerima teisi oma palvetes. On ajaraikamine, kui sa teeskled, nagu paluksid, kuid kogu aeg piitüad anda mõnele teisele tõukeid.

Sa ei pea mitte rääkima enesest. Rahvale ei meeldi kuulda seda, ja pääle selle on see ka väga täidetud enese-armastusega.

Sa ei pea mitte katsuma paluda kõige asjade eest. Pea meeles, et pääle sind on veel teisi, ja et sa pead jätma ka midagi nende, mille eest paluda!

Sa ei pea mitte tungima teiste inimeste isiklikkudesse asjadesse. Sarnaste asjade eest on parem paluda kui oled ükski.

Sa ei pea mitte istuma oma pingil, ilma et tunneksid mingit huvi kui teised paluvad. Alandlik vaim nõuab, et pead nõtkutama oma põlvi.

Sa ei pea mitte vaatama ümber ringi palvete ajal. Paremini sulge oma silmad!

Sa ei pea katsuma olla humoristlik. Mõnele näib olevat lõbuks ütelda vahest mõnda nalja palvetes. See on ebasobiv.

Esimeseks ja viimaseks: Palu lühidalt, ja palu Jumala palge ees!

Piiblinurk.

Kellelki tuntud inglaset küsiti, missugune piiblisalm meeldib talle kõige enam.

Ta vastas: „Kui ma peaksin ütlemä, milline mulle meeldib kõige enam, siis ma pean kohe mõtlema paljudele. Sest minuga on nii — kui on tormine, on mul vaja üli-riideid; kui on külm, igatsen ma päikesekiire järele; kui on palav, otsin ma varju. Vahest ma vajan mannat, ja vahest ma igatsen elava vee järele oma janu kustutamiseks. Üks ja teinekord minuga on vaja lehemaja puhkamiseks ja keppi toeks, ja kui olen hädohus, on mul tarvis teravat mõõka ja Jeruusalemma kaljumüüre oma kaitseks.

Teie võite sama hästi küsida minult, missugust ma armastan enam oma mõlemast silmast. Kõik piiblisalmid on mulle tähtsad ja armsad.“

„Kõik piha kiri on Jumalast sisseantud, ja saadab kasu õpetuseks, noomimiseks, parandamiseks, juhutamiseks, mis õiguses on.“

Järg 1. veerult.

mala õnnistused oleksid rohkesti nii ema kui poja üle, et Issand hoiaks neid ja aitaks väikest poega kasvada vanemale rõõmiks ja Jumalale auks ning inimestele kasuks.

Avaldame ka oma südamliku kaastunnet kapten Bleessile tema ema surma puhul. Jumal õnnistagu ja kinnitagu kaptenit ta kurvastuspäevil!

Jumala rahu hingaku meie kõikide hinges ja hoikdu meie südameid ja meeli ilmalaitmata tema tulemiseni.

Jumal on armastus

PALVE.

Kirjutanud
HUGH REDWOOD.

„Õppida tundma teed, on meie suurim tarvidus. Õppida tundma seda õieti, on jõud ja au.“

Leegitsevas usupäätükis, mis räägib asjadest, mida ei nähta, ütleb Ebraa raamat kirjutaja: „Kes tahab tulla Jumala juurde, peab uskuma, et ta on.“

Kui sarnane manitsus oli tarvilik siis, kas meie ei võiks õigusega öelda, et see on sama vajalik praeguseaja kristlastele? Ja kas see ei olnud sarnase tarviduse kohtamiseks, et Jeesus, õpetades meid, kuidas paluda, algas just Jumala olemasolemisega? Selle palve algus on enam kui ainult poeetiline kõnekäänd. „Meie Isa, kes sa oled taevast!“ Ja palve algus annab vastuse kahele küsimusele, mida iga inimene peab varem või hiljem esitama oma hingele: „Kas Jumal on olemas? Kui ta on, kus ta asub?“

Meie ütleme, et meie Isa on taevas, ja imeliku valearusaamisega mõtleme, et ta asub kuski kaugel ära oma laste ulatuspiirkonnast. Kas meie ei peaks enamini ütleva, et taevast on sääl, kus on Jumal, ja sellepärast, et ta on kõikjal, on taevast meie ümber? Selles peitub äraarajamata erinevus, kui võime mõista mõtet mitte ainult kui teooriat, vaid kui teaduslikku fakti. Kas sul ei tule meelde jüngerite esimene küsimus Jeesusele: „Õpetaja, kus sina aset oled?“ „Kus sa elad?“ Kui meie algame sääl, kus nemad algasid, katsudes olla tema järgid, siis meie võime olla kindlad, et ta vastab meile kord: „Tule ja vaata!“ Sarnane kutse, kui võtame seda vastu, juhib meid leidusele, et Sõna on ligi, ja et Jumala riik on seesmine.

Jumala leidmiseks tema taevast, ei ole vaja tõusta kuskile kõrgele või laskuda kuskile sügavusse. Ta on kesk meie seas. Meie oleme kõik üks Jumalas, sest tema on meis kõikides. Aga meie ühendus temaga — ja tema läbi isekeskis — on täielik või poolik selle moodu järele, kuidas meie allume temale. Iga elektritehnika ja raadiooanik tunneb selge ühenduse tähtsust. Mustus ja rooste segab, ta võib isegi saada katkestajaks, aga igatahes ta on takistuseks. Just samuti on Jumala rahva osasaamises. Meie oleme kõik ühendatud temaga, aga mõnel meie seast on mustad kontaktid, mille järeldus on näha ühenduse ja jõe puudumises. Teiste sõnadega — meie peame olema puhastatud Jumalast, omama pühitsust, mis on järeldus täielisest andumisest temale, kui meie igatseme saada osa tema täielisest jõust ja siis anda seda edasi ka teistele.

Palve meile enestele on tegelik sel määral, kui hääs ühenduses meie oleme Jumalaga, ja sellel läbi ka teistega. Kui on nii, siis on pühade osasaamine elav tegelikkus.

Rasked koormad kergendatakse, kui sarnane tegelikkus võtab aset. Meie silmad avanevad, ja mäed meie ees on täidetud hobustega ja vankritega tulest. Sarnane suur hulk piirab meid tunnistajatest niiaasti kui palvetega. Mitmed armsad näod on sääl, ja meie tunneme, et Jumal getutseb mistlilisel viisil meie paluvate sõprade südames. Siin meie leiame jõudu pimedatel tundidel.

Aga see muutub veel suuremaks, kui Jumal ülendab meid oma kaastööliseks, kui meid viiakse tema läbi kui Väimü tiivul toetama kannatavat, raskesti kiusatud isikut. Üks mu kogemustest selles on erilisel selge mu südamele:

Kui ma ihel hommikul kella seitse paiku olin oma põlvedel palves, tuln ma veendele, et keegi mu sõpradest Hampshires tarvitab mu abi. Ta oli sõber, kes aidanud mind sageli, ja ütles alati, et ta omab kogemust „tema sees elustevast Kristusest, selle asemel, et Kristus oleks temale vaid kaugel olevaks ideaaliks“, aga kes nüüd juhuliku tervise varisemisest läbi kannatas rasket usuproovi. Ma palusin tema eest, märkisin üles, et

pean kirjutama talle ennelõunal, ehkki olin kavatsenud külastada teda järgmisel päeval. Aga tundide möödumisel ma tundsin veel sügavamalt tema abitarvidust. Sarnane tunne muutus eriliseks hirmuks. Ma aimasin, et kiri saabuks liig hilja — ma pidin saatma telegrammi. Ma ei võinud kuidagi vabaneda sarnasest selgest kästust. Ma tõttasin läkitama järgmist sõnumit: „Tunnen, et pean erilisel kinnitama sulle oma mõlemist sinule.“ Niipea kui telegramm oli saadetud, tundsin ma kergendust.

Kaksikümme meli tundi hiljem teatas mulle õpetaja, et mu telegramm oli saabunud just tema kriitilisel hetkel. Selle vastuvõtja oli jäänud ootamatult raskesti haigeks samal hommikul ja samal ajal, kui ta tuli mu meelde palve ajal. Palavik oli tõusnud suure kiirusega, ja ta oli jampsinud. Lõunaajal oli haigus oma haripunktil, ja just siis saabus mu telegramm.

„Selle telegrammiga aitasid teda kriisist läbi,“ ütles õpetaja. „Oli raske selgitada temale, mida see tähendas, aga niipea kui ta hakkas mõistma seda, paistis ta ka paranevat.“

Telepaatia? Kui te soovite nii, aga ka see annab siin fakti. Mis on meedium, mis sõnastiku järele, „viib üle ihe inimese mõtteid teisele viisil, mis ei ole nähtav ega kuuldav?“ Ma usun, et see on praegusel kui ka mitmel teisel juhtumisel Jumal meie sees, täielik kontakt ja täielik ühendus Jumalaga. See teeb Jumala ligidust erilisel silmapaistvaks, viib teda meile nii ligedale, et looduses ei või olla midagi meile ligemal.

Mõtle järele, mida see sisaldab. See tähendab, et palve muutub sama vabaks kõigist jõupingutustis kui mõni kõnelus. See tähendab, et meie võime rääkida Jumalaga sügavas intiimses vaikuses, mis tunnistab arusaamise sõprusest. See tähendab, et meie võime viia teisi Kristuse juurde sama kergelt ja sama kindlalt kui tema järgid võisid juhtida tema tähelepanu abitarvitamisele kui ta kõndis siin maailmas. See tähendab isegi veel enam kui seda, sest see tunnistab, et meie, kui me tõesti igatseme seda, võime saada iheks Isaga, nii nagu Jeesus oli üks tema. Kui see paistab liialdatuna, siis tuletage meelde, et see oli Jeesuse palve meie eest: „Et ka nemad võiksid olla üks.“

Siin on teenimisallikad. Siin meie leiame äramõttumat jõu. Siin on Kõigekõrgema salajane varjupaik. Aga kui meie ei tungi selle saladusesse, ei saa meie ka maista tõsist palveelu, mis jalle omakord sisaldab, et meil puudub tõsine jõud.

Palve on elu hingamine, ja selles omaduses ta annab niiaasti kui ta võtab. Meie jätame seda liig sageli tähelepanemata. Iga tõsine palve, mida saadetakse liig kohalase kaastundega, peab andma meile veende, et jõud on läinud välja meie seest, nii et meie nõud, mida tühjendati Issanda nimel, saavad täidetud uuesti.

Mõned meie seast seavad Elu jõe le tammid ette.

Kaugel allpool ütletakse: „Ävage tammid!“ Sääl on keegi ootaja, väsinud võitlusest vastu voolu ja nad ootavad igatsusega, mil nad jõuavad üles vaiksusesse. Aga selleks meil on tarvis avada tammid ja lasta vesi voolata tema tasapinnani, nii et ta võiks jõuda rahulikkudesse vette. Siis saadetakse vett juurde veel kõrgemalt — ja paat kerkeb. Viimaks ta jõub sihile, ja meie ülesanne on täidetud.

Jumala jõgi on täidetud veega. Ja igal pool, kus on elu, on ka Jumal. Ja Jumal võib olla ka tänavatüdrukule kättesaadav, sest taevast on igal tänaval, kas inimsilma puuduvad kokku Kristusega, nii et vaatamata kõigile, ta võib näha ja tunda Jõge, mis voolab välja trooni eest.

Vabaduskell.

Oli 4. juuli 1776. Saadikud Ühendriikidest olid kogunenud Viladelviasse tähtsate nõupidamistele. Kõnnimusi oli, kas uus maailmaosa pidi tunnistama end ärarippumata Inglismaast või mitte.

Kogu päevad otsa olid Viladelvia tänavad täidetud rahvahulkadest, kes ootasid suure igatsusega otsust.

Vana raekoja ühes tornis lei-

das kell, mis mingisugusel erilisel viisil saanud omale sõnu päälkirjutatud:

„Kuuluta vabadust igal maal ja kõige nende elanikkudele!“

Hommikul, kui kongress kogunes, läks kellamees oma kohale ja seadis oma poja alla ootama, et ta pidi kohe teatama, kui vabadus oli võetud vastu.

Kellamees tahtis, et ta kell oleks esimene, mis kuulutaks rõõmst sõnumit.

Ta ootas kaua. Päev möödus,

näis, nagu igavad ja pikad arutused ei võtaks kunagi lõppu.

Vana mees jäi kannatamatuks, raputas oma pääd ja ütles: „Sellest ei tule midagi välja, sellest ei tule midagi välja!“

Aga siis korraga ta kuulis poissi plaksutavat käsi ja hüüdvat: „Helista, löö kella!“

Haarates kinni kellanõörist, lõi vanakene tugevasti kella. Inimhulged tänavail kuulsid kellalööke ja mõistsid kohe, mida see tähendas.

Kogu öö hõiskas ja juubeldas rahvas, kui kuulla igatsuseid hüüdeid, võis näha mimesuguseid luvagustust ja kuulla kahurite paugutamist.

„Kuuluta vabadust igal maal!“ Ka nüüd helisevad armukellad igalpool Eestis, ja meile näib, nagu lapsed plaksutaksid käsi vaimustuses ja hüüaksid: „Helista, löö kella!“ Kristus on tulnud vabadusega meile kõigile. Halleluia!

Suur õnnetus.

Maailmas oli hiljuti väga palju juttu õnnetusest, mille osaliseks sai zepplini „Hindenburg“. Sellest on kirjutatud mõndagi, ja on tehtud oma parimat õnnetuse põhjuse leidmiseks. On kahtlane kui hästi õnnetust selgitada põhjusi. Kõige enam võib panna seda küll gaasi arvele. Aga „Hindenburg“ on sõitnud enamigi mitmel korral samasuguse gaasiga, ja kõik läks hästi. Võib-olla on kogu põhjus milleski, mida nimeataks tähtsusetaks. Ja too „tähtsusetus“ tõttu on pidanud kolmkümmendviis inimest jätta oma elu, ja seda ainult mõni minut enne maandumist.

Ei ole mitte „tähtsusetus“, mis puutub kokku vastutusega inimeste õnnetuste eest. Igal päeval juhtuvad katastroofid, millest ei saadeta teateid kogu maailma. See on inimese iseloom, millel on mõju sõna. Kuid sageli ei hoolita sellest. Kõik on läinud senini hästi. Kui ei oleks tulnud nüüd sarnane „juhus“, ta oleks võinud jätkata samuti. Võib-olla teatud ajal. Kuid ühel päeval tuleb leek esile, siis saab ilmsiks, millistest materjalist me oleme.

Võib-olla see nõuab midagi enam meilt, kui tahame olla täidetud elu helumiga. Kuid see on kindlam. Miski kasu on inimesel, kui ta saaks kogu maailma omale kasuks, aga kaotab oma hinge? Mida on võitnud isik, kes kaotab oma hinge? Ara riskeer! Maksa praegu hindal! Siis mingisugune „juhus“ ei tähenda enam ühtegi su elus.

Ole loomulik.

Ole loomulik. Ole oma ise. Kristlikkus ei tee inimest eba-loomulikuks ja ebaõigeks. Ta ei nõua, et peab kõndima, seisma ja kõnelema erilisel viisil. Sa ei pea loobuma milleski, mis kuulub sulle loodusest. Sinu mõistus, sinu kalduvused, sinu meelemõistus — kõik see, mis moodustab sinu isikut, on töö Jumala loojakäest, kes ei loo kunagi kaks samasuguseks. Räägi oma keelt. Sa pead vaid andma ennast tervelt, nagu ole Kristusele, ja lase teda muuta sind oma imeliku muutmisejõuga. Lase teda seada oma trooni su südamesse ja valitseda tervelt sinu üle, ja sa muutud. On imestusväärne panna tähele, mida Kristus võib teha iseloomust, mis paistis nii tähelepanematu, ja igapäevane.

Meie peame vihkama pattu.

Kirjutanud kindral WILLIAM BOOTH.

Müüdos, vari, järeleaimamine, „kurjuse inimeseks muutmise“, kuidas nemad seda kõik ei nimeta. Ja — on õigus — neil ei ole pattu sõna tõsisel mõttes. Nende arvamise järele on patt paljas viga või halvemal korral õnnetus. Aga see, minu seltsilised, on teile igapähe selge, erineb väga kirjasõna vaimust Jumala raamatust, Tema vaadetest ja mõttest inimese loomuse kohta.

Meile kõigile on külgesündinud suur osavus vihkamiseks, järeleusteks ja jälkuseks. Kui ei ole ühtegi tõendavat põhjust nende omaduste, miks on nad siis istutatud meisse? Kui meil pole midagi vihata, midagi, mis õige on vihkamiseks, — miks oleme siis loodud nii? Missugune äge vihkaja on Jumal! Missugused kirjeldused on meil Tema vägevast meeelhääst, aga ka teistest küljest leiami raamatust, kus Tema ilmutab oma tahtmist Ta vastumeelusest! Ja missugust hirmust väljendust Tema põlastusest, järeleustest ja meelegaigusest kurjuse vastu on Tema ilmutanud hukatuses, mida saanud korduvat patustele. Ja missugust tõistist oma viha väljendust patu vastu on Tema meile annud põrgu loomise oma kustutamata tulega ja piinarikka südametunnistuse okkaga! Minu seltsilised, meie oleme Jehoova teenrid ja õpilased, ja meil ei ole vaja olla paremad kui meie Meister või targemad kui meie Issand. Kui meie Tema sarnased oleme, siis armastame nii kui Tema armastas, ja vihkame kui Tema vihkas. Lubage mind anda mõned märguandmised õige vihkamise viisi üle — ma mõtlen piibli vihkamisele, Jumala vihkamisele. Meie vihkamine peab olema kurjuse, halbuse vastu, ebaõiguse üle kohut mõista. Õige vihkaja vihkab pattu kui pattu. Tema vihkab teda ta järeldustest pärast, millest tema sugu lood on üllirikkad, millega maailm igalpool täidetud, ja millest tal on arusaamine enese südames. Ta vihkab teda viletsuse, vaesuse, haiguse, verevalamise, surma ja hukkamõistmise pärast, mida tema oma kaasinimeste üle toonud. Aga päale selle vihkab tema teda seepärast, et ta on vastuhakkamine Jumalale. Tõsine vihkaja näeb Jumala piha käskude ülesaastumist kui musta, inetut, hirmust neermiseväärast asja. Tema vihkab meelitamisi, mis teda ümbritsevad, riietust, mida ta kannab, rahalisi eesõigusi, lõbustusi või au, mida patt näib toovt ühes.

Ta näeb maskit läbi, tunneb tema tõistist iseloomu, paljastab teda kui tigidat ja paneb kõrva lukku kõigi ta mesimagusate sõnadele ja silmad kõigi ta nõidusliku pettepillidele. Tema nimetab teda õige nimega ja neab teda oma hinges, et nii hoiduda tema neermisest. Tema tunneb järeleust, põlgab teda ja otsustab teda hävitada. Ta lõõb temale haavu ja juubeldab tema hukkamise pärast. Ta vihkab pattu oma terve jõuga.

Tahab keegi minult küsida, kas tema sellele vaadates võib palju vihata? Kas võib keegi valet vihata liig tugevasti? Pane tähele tervet musta patukava! Mõtle järele, kuidas tema Uue Jerusaalema olemasolu hävitanud, nagu ta vanaga teinud, ja riikusi iga väljajaadet taevale! Pane tähele hirmust saatuliku omakasu piidmist, mis väikesel maapäälse rahulduse järele toob kaasa pisarate ja kurbusega täidetud igavikku ja ütle siis, kas inimene ei pea vihkama pattu!

Tõsine viis vihata, koosneb puhtast armastusest. Siin ei ole isikliku kättemaksmise tunnet. Seda peab kuraditele jätma. Nende vihkamine on ainult teine kuju ta oma surapiidmisest. Seda vaimu vastuvõtta ja temas elada, tähendab inimesele saada kätte emneagset põrgut; see on, tuld, madu ja saatana meelitust.

Meie elame ajal, mis vajab mehi ja naisi, kes seisavad julgelt ja kindlas usuteadmises Jeesuse risti juures, sest et tänapäev on kõiksugu mõjusid töö, mis piüüvad hävitada usku Jumalasse.

„Ülekohtust taganegu igaüks, kes Kristuse nime nimetab“.

(2. Tim. 2, 19.)

„Ehitage end seespidi alandliku meelega; sest Jumal paneb suureliste vastu, aga alandlikudele annab tema armu.“

(1. Peetruse 5:5.)

Lehti elupuult.

„Olge kasinad, valvake, sest teie vaenlane, kurat, käib ümber kui mõrjaja lõkoer, ja otsib, keda tema võiks ära neelata.“

Selle vastu seiske kindlas usus ja teadke, et neesamad kannatamised täiesti saavad teie vendade seltsilisi kätte, kes maailmas on.

Aga kõige armu Jumal, kes meid on kutsunud oma igavese au sisse Kristuse Jeesuse sees, see parandagu, kinnitagu, tehku vahvaks ja rajagu teid tugevasti, kui teie üürikesti saate kannatanud.“ (1. Peetruse 5:8—10.)

Saada käsku hingede sõbrale!

Järg 5-It leheküljelt.

nii et sa ei või minne paigale, kus sünnivad imed, kus vabastatakse hing ja täidetakse õnneaugaga? Saada siis käsku Jeesuse juurde, kes on hinge usstav ja hää sõber! Kes sa ka ei ole, ja millist koormat sa ka ei kannaks, siis tahab ta aidata sind. Kui ta läks üles õudsetele künkale ja laskis naelutada end ristile, siis võttis ta endale kogu aegade inimlikku koormat.

Võibolla sa oled sarnases olukorras, et sa ei räägiks isikuga, kellega sooviksid rääkida. Häaküll, räägi Jeesusele! Sa võid kohata teda kõikjal.

Keegi mees oli mänguparfiis lasknud üht kaasmängijat. Kohtu poolt mõisteti teda küll õigeks, aga ta ei saanud vabadust sisemise maailma kohtuniku ees. Kord õesel ta põlvitama oma kodu ja hütüdis abastuses ja kahtluses: „Mis võib pesta mind puhtaks mu patust? Seda võib ainult Jeesuse kallid veri. Mis võib parandada haiget südant ja meelt? Seda võib ainult Jeesuse kallid veri.“ Mees ei olnud üksinda ruumis. Oma ees ta nägi Jeesust ennast hiilgavas kujus. Ja sääl õõvaikus omas ta oma südamele rahu.

On sul mingisugune koorm, siis jutusta sellest päästeõhterile, räägi jutlustajaga või õpetajaga või oma teenijaga, kel on sarnane tugev usk.

Alanda ennast, nii et sa saaksid rahu ja puhkust oma hinge!

Johannes pidi suurema varsti, aga ta sai rahu enne oma surma. Võibolla ka sinu päevad lõpevad pea. Võibolla see on sinu viimane aasta siin maailmas. Sa ehk kuulsid viimast korda uueaasta kellalööke. Varsti tuleb päev, mil helisevad igavikukellad sinule. Hoolitse selle eest, et omaidid rahu nüüd, kui on veel aeg!

Saada käsku hingede sõbrale!

Kirjutanud adjutant EDVIN KIHLEN.

Valvur märkas kindlasti, et vang ei olnud samasuguses meeleolus kui ta oli esimestel päevadel vangikongis viibides. Ta kõndis rahutult siia ja sinna, ta istus ja varjas oma nägu kätega. Ta juuksed kasvasid, samuti ka habe. Nägu tunnistas kinnisest elust ja halvast õhust, murest ja sisemisest kannatusest.

Ei olnud kerge, kui vaba kõrbepeog pidi olema kinnisulud. Ta oli nii harjunud liikuma vabalt, harjunud hingama päikesega täidetud kõrbeõhku ja leida jahutust Jordani kallastel. Ta oli harjunud tundma päikese palavaid kiiri ja hindama looduse muudatusi.

Vahest läksid tema mõtted kitsast vangikongist voolava jõe juurde, rohetavate kallaste ja lindude lenpule säälikohal, kus ta kõneles Jumala Tallest.

Nüüd ta istus siin, seotud kettidega, nagu mõni loom. Ainult mõned sammud võis ta minna edasi-tagasi, kui kett hoidis teda tagasi. Päevad paistsid temale ikka pikemad ja pikemad, ja kui ta juba mõistis paremini vangikongi tõsistud, hakkasid ka mustad, kiskjad linnud lendama tema sisemise maailma. Need olid kahtluse hirsnad linnud. Nad hüüdsid temale järjesti: „Johannas, sa oled eksinud! Ei tema ei ole mingisugune Jumala Poeg! See päev, kui kuulsid häält Jordani juures, olid sa ületõetanud ja väsinud, ja kui arvasid end nägevat tui, siis see oli ainult pettus su silmadele. Su eluülesanne on ilma mingisuguse väärarvuteta, sa oled raisanud oma aega ja oma jõudu.“

Vaene Johannes! Ta nägu langes ikka madalamale ja madalamale ta kättesse, ja ta ei pannud tähele, et oli juba saabunud õe. Ta unustas kõik kahtluselindude kisendamise pärast ta hingese.

Keegi tuleb. Vanguksed avatakse, ja mõned mehed astuvad sisse. Need on paar Johannesele hästituntud kuju. Kas ta peaks ütleva neile, mis puudutab tema sisemust? Kas ta pidi usaldama neile, et ta kandis eneses suurt kurvastust? Ei, see küll ei sobinud. Ta oli ju olnud nende õpetaja, ta oli käinud nende eel ja jutustanud, ta oli näidanud neile Teda, keda ta arvas olevat Talle, kes pidi vabastama määratud, äratallatud maailma nende pattudest, nii et midagi sellest ei pidanud jääma

järele. Võibolla ta siiski võiks öelda neile, mis rõhub ta meelt? Ta tahtis nii meeldida omada rahu oma hinges. Ta ei suutnud kannatada enam vangla demoniilist, hingepuuvavat valu.

„Mu lapsed, jääge mu juurde, mul on midagi teile ütelda!“ Neile peaaegu tundmatu mees vaatab üles, kui ta hakkab kõnelema. Milline muudatus ta hääles! Tema, kes hüüdnud ennem nii, et hulgard linnadest tulnud välja kõrbe, nii et inimesed tunnistasid oma patte, nii et Jumala riik sai võite, tema räägib nüüd oma armsatele lastele mureliku ja murtud häälega ja palub neid küsida Temalt, kes on sääl väljas: „Kas sina oled see, kes pidi tulema, või peame meie — mina ja teised ühes minuga — ootama kedagi teist? Kedagi hiilgavama palgega, parema riitusega, kuningliku auga, niisuguses hiilguses kui endisel ajal oli Seba kuninga emand? Kas sina oled see, keda meie oleme oodanud?“

Sõnakulelikud, lahked, kuid kurva meelega lahkusid jüngerid oma endise õpetaja juurde, jätsid vangla ja läksid Tema juurde, kelle üle Johannes hakanud kahtlema. Nad peatusid kauguses. Mida nad nägid? Ja, seda, Õpetajat Naatsaretist, kui ta tegi hääd ja aitas kõiki. Nad nägid, kuidas pimedad said jälle oma nägemise, jalutud hakkasid kõndima nagu kõik teised, kuidas tummad kiitsid suurt Arsti, kes vabastanud nende keele. Ja õhtu saabumisel nad nägid rahvast minevat koju, mõni otsides teed lambivalgusel. Nad kuulsid laule õppimedes ja Issanda kiitmis, kes

vaigistanud valu ja vabastanud suurest hädast.

Lõpuks julgesid nad minna Õpetaja juurde ja jutustasid talle vangist kongis, tema hädast, tema südamevalust ja suurest murest. „Minge tagasi Johannese juurde,“ oli Õpetaja vastus, „ja jutustage temale, mida teie näete ja kuulete. Jutustage talle haigete tervenemisest, rõõmulauludest ja tänuist. Jutustage talle sellest ja laske mu sõber vanglas omab rahu, mille järele ta igatseb.“

Oo, Õpetaja ei olnud unustanud Johannest, tema vaeva ja enesosalgamist kõrbes, ei olnud unustanud tema teevalmistajat ja käskjalga, kes käinud tema eel. Ta ei unusta kedagi, ta ei unustanud ka Johannest.

Siis nad läksid tagasi ja jutustasid Johannesele, mida nad näinud ja kuulnud. Ta tõstis palge oma kätelt. Midagi säras tema silmis ja ta näojooned pehmenesid. Ta tõusis üles, ta tõstis oma käed kõrgust poole ja tänas Jumalat selle eest, mida ta kuulnud. Tema hingest põgenesid mustad demonlikud linnud.

Johannes oli saanud rahu, saanud veende, saanud kergendust. Koorm oli ära, ja kõik oli jälle hää. Valvur tuli teatama talle, et ta peab lahkuma siit elust. Silmapilk päale seda lendas ta vaim vabastatult hiilgavate maailmade valguse ja rahu poole.

Mu sõber, kes loed ja mõtled selle järele, on sul mingisugune koorm, kas midagi rõhub sind? Oled sa seotud ahelates,

(Järg 4. leheküljel).

Ristivägi.

Meie Issand ei palka oma le kunagi järelejäetud, lubades neile kõnnakut roosirikat teel. Ta ei osta neid lubamatult kullaga. Ta ei pane sissekäigu üle rippuma kul-last krooni, varjates müüri-de taha risti. Ei! Juba meie esimese päeva teekonna üle langeb ristivari. „Võtku enese pääle oma rist ja käigu minu järele iga päev.“

Aga Issanda õnnistus on peidetud ristisse. Kandes seda meie muutume tugevaks. See on armu troostirikas vasturääkimus. Rikkalik vägi soovab meie ristist meie hinge. Meie võtame julgusega oma koormat enestele, ja vaata, meie tun-neme imeliku kergendust oma südames, ja meie käik muutub imelikul viisil kergeks. Surunud rist muutub meile elupaaks, ja meie hinged saavad uut elu.

Kui jõle on siis hoiduda ristist. Loobu koorma kandmisest, ja sa kaotad oma jõudu. Jää hooletuks oma ülesandes, ja sa ei tunne enam mingit vaimustust. Hoia väga hooliga oma verd, ja sa muutud kindlasti verevaeseks! Aga kaota oma elu, ja sa pead leidma seda.

Päästearmee Hollandis

pühitses oma viiekümne aasta juubelit suurte pidulikkude koosviibimistega. Komandör Samuel Hurren, rahvusvahelise sõjakooli juhataja, oli juubelikosolekute juhataja, abistatud komandör B. Vlasi poolt. Kosolekuid peeti suures väljanäituse saalis, kus on ruumi 12.000 inimesele. Umbes 550 ohvitseri võttis osa koosolekuist, ja 800 puhkpilli-muusikanti tervelt maalt, kaunistasid kosolekuid oma muusikaga. Osa igast kosolekust saadeti välja ringhäälingu hollandi koloniidele kauge Idas. Pidu päeva päälõunaks oli suur rongikäik läbi Amsterdami tänavate, millest võttis osa 8.000 salvatsioonisti. Tuhanded inimesi seisid tänavail, et vaadata suurepäraselt rongikäiku, mis võttis umbes üks tund aega ühest kohast möödumiseks. Päeva viimasel avalikul kosolekul kanti ette juubelikantaati (suurem tõsisisuline helitöö), milles olid tegevad umbes 6.000 isikut. Riiginõunik de Greer, kes võttis osa kosolekust, teatas, et kuninganna Vilhelmina nimetanud komandör Vlasi Madalamade lõviordeni liikmeks, mida tervitati juubeldusega kogu rahva poolt. Komandör Hurren juhatas järgmise kahe päeva jooksul neli kinnist kosolekut ohvitseridele.

Diviisi komandöri, major A. W. Lockyeri külaskäik Eestisse

Neljap., 8. juulil — kell 7 õht. vabaõhu kosolek Rannamäel.
 Laup., 10. „ — Rakvere.
 Pühapä., 11. „ — kell 10.30 hom. pühituskosolek, Tartu.
 — kell 4 p. l. vabaõhu kosolek Karlova pargis, Tartu.
 — kell 7.30 õht. päästmiskosolek, Tartu.

Tervitame teid kosolekule, võtma vastu Jumala õnnistusi!

Oli kord keegi tüdruk nimega Emma.

Ta oli sündinud Gatesheadi linnas Põhja-Inglismaal. Ta isa oli õpetaja ja tuntud kui suur jutlustaja. Tema ema muutus ka tuttavaks kui parimaid kõnelejaid Inglismaal.

Kohe peale Emma sündimist, ta vanemad hakkasid rändama ümber mööda maad ja juhata-sid koosolekuid igasugustel kohtadel. Sageli nad peatusid samal kohal mitu nädalat. Usk oli kõige loomulikum asi nende kodus. Kui Emma oli kaheaastane, siis ta laulis üheskoos oma armsa õe Kattega, kes oli temast kaks aastat vanem. Üks koore, mida nad laulsid, oli:

„Me taeva tõttame,
kus rööm on Jumalas.“

Ühel päeval ütles Emma oma emale: „Ema, ma armastan miljonit penikoormaid. Ma armastan ka väga Jumalat. Ma tahan minna taevasse, kui ma saan suure kord.“ Kindlasti ta oli väga õnnelik, vaimustav väike tüdruk.

Kodus juhatas Emma ja ta õed-vennad koosolekuid, just nii nagu nad näinud oma vanemaid tegevat. Ja nende koosolekuid ei puudunud ka kantsel. Nad laulsid ja kõnelesid oma rahvale, mis koosnes nukkudest ja patjadest, mis sai ka häaks ettevalmistuseks nende tulevasele tööle.

Emma sai päästetud, olles seitsmeaastane, aga ta südametunnistus oli nii tundeline, et ta mitu korda imestas, kas ta on tõesti päästetud, eriti siis, kui tal olnud vahest halb tuju. Kui ta oli tüheistaastane, läks ta koosolekult kahetsuspingsi juurde ja andis uuesti oma südame Jumalale.

Koolis, kus Emma käis, oli keegi vaene tütarlaps, kelle ema suri, kui tüdruk oli veel üsna väike. Tüdrukukene ei olnud hästi arenenud, ja püües selle oli ta ka lohakasti riietatud ja ei olnud külgetõmbav. Teised lapsed narrisid ja naersid teda sageli. Aga niipea kui Emma ilmus, astus ta vaese tüdruku poole ja kaitses teda, kui teised lapsed pilkasid teda. Emma pesi ja kasis tüdruku, ja tegi kõike võimalikku tema julgustamiseks.

Ühel päeval, kui Emma jooksis oma kummipalliga mööda tänavat, kukkus see ja keegi kolmeteist-aastane tüdruk võttis seda üles. Mõlemad tüdrukud said varsti häideks sõpradeks. Ühel päeval jutustati Emmale, et tema sõbrataril on ees raske silmaoperatsioon ja et ta soovib, et Emma tuleks nende juurde koju. Ta elas toredas kodus ja ta vanemad olid väga rikkad. Kui Emma tuli sinna, nägi ta kolm silmaarsti, kes ootasid, mil nad võivad minna ruumi, aga tüdruk ütles

Oli kord...

Lehti Päästearmee ajaloost.

Kirjutanud brigadir **Carvosso Gauntlett.**

oma emale, et ta soovib näha Emmat enne operatsiooni. Kui siis mõlemad tüdrukud olid üksinda, jutustas Emma sõbratar, et tema üht silma lõigatakse ära ja et teda ei uninata üldsegi enne lõikust. Ta kartis nii väga. Mida ta pidi tegema?

Emma ütles, et nad peavad paluma, ja nii põlvitasid mõlemad tüdrukud tooli juures. Aga kui Emma ütles oma sõbratarile, et ta peaks paluma Jeesust, et ta aitaks teda, siis ta sai vastuse, et sõbratar ei usu üldse Jeesust. Ta oli nimelt väike juudi tütarlaps. Kui Emma palus, veeresid pisarad ta silmist. Pääle selle ta lahkus.

Mõni aeg päälle operatsiooni sai Emma luba külastada oma sõbratarit. Oma vestluse ajal

ütles väike juudi tüdruk: „Ma usun, et Jeesus aitas mind mu haiguse ajal, ja nüüd ka mina tahan paluda teda.“

Kui Emma oli kolmeteist-aastane, oli ta kord üheskoos oma emaga Portsmouthis. Kui ta kord oli väljas jalutamas, tuli vastu eesl koormaga, ja Emma nägi, kuidas poiss, kes ajas eesli, lõi teda piitsaga. Ta palus, et poiss ei lööks eesli, aga poiss naeris vaid. Siis Emma jooksis nende järele, kiskus poisilt piitsa, ja laskis teda maista sedasama. „Noh,“ ütles ta, „kuidas sulle meeldib?“

Poiss oli tugev, ja tema oli ainult nõrk tüdruk, aga kui ta rääkis temaga nuttes, lubas poiss, et ta ei ole enam halb eesli vastu. Pääle selle rääkis

Oleme hävinenud.

Mõned aastad tagasi pidas keegi hästituntud jumalasalgalga koosolekut Melbourne's soisialistide majas Austraalias. Maja välisseinale asetati kuulutus, kus lubati „viis naela“ igale inimesele, kes on leidnud Kristuse.

Koosoleku lõpupoole üks nendest kordas lubadust. Siis astus keegi mees esile ja ütles, et tema on leidnud Kristuse. „Kuidas see sündis?“ küsiti temalt.

„Olin kuskil väikeses linnas ja kuulsin kedagi noort jutlustajat rääkivat. Ta ütles minule, et kui kahetsen ja usun, leian Kristuse. Uskusin tema sõnu ja võtsin vastu päästmise.“

Näen siin minu ees sedasama meest, kes nüüd ütleb, et Jumalat ja Kristust ei olegi olemas. Kas võite ütelda, valestas tema siis minule? Kui see nii on, mis on kordasaatnud selle muutuse elus?“

„Kas võime vastata temale?“ küsis lubaduse ütleva juhatajal. „Ei,“ vastas see, „oleme hävinenud. On parem, et annate temale viielise.“

Mõni aeg selle järele sama koosoleku juhataja põlvitas Päästearmee kahetsuspingsi juures ja temagi leidis Kristuse. Praegu ta on sõdur Brunswicki korpuses ja tema suurem rööm on kuulutada ja ülistada Vabastajat, kelle olemasolu ta kord salgas.

„Seepärast tõstke jälle üles laisad käed ja nõrgad põlved, ja tehke õiged rajad oma jalgadele, et see, mis lonkab, kõrvale ei lähe, vaid et see ennemini terveks saaks!“

ta edasi, kuni poiss põlvitas tänaval, et paluda niihästi Jumalalt kui eesliilt andeks. Pääle palvet lubas poiss sõidutada Emmat koju, ja Emma istus triumfeerivalt vankrisse.

Jutustatakse veel palju teisi lugusid Emma lapsepõlvest. Ta pidas vahest koosolekuid lastele oma vanemate kodus, ja neil koosolekuid oli tema noorem õde Eva temale abiliseks. Eva on nüüd Päästearme kindral, ja nii teie võite saada aru, et Emma perekonnanimi oli Booth.

Siis sai Emmast Päästearmee ohvitser, ja kui ta oli veel kaunis noor, määrati teda naispoole juhatajaks sõjakoolis Londonis. Ehk küll sellest on nüüd möödunud enam kui nelikümmend aastat, leidub veelgi vanu ohvitseri, kes räägivad rõõmuga ja austusega ajast, kui konsul Emma oli sõjakoolis.

Selleaegne misjonitöö juhataja Indias, komandör Tucker, sai ühel päeval kelleltki häält mehelt, C. T. Studdit sadatuhat krooni Armeed misjonitöö hääks Indias. Sarnane kingitus võimaldas paljudel ohvitseridel minna Indiasse, ja komandör Tucker reisis Londonisse valima neid. Konsul Emma oli talle abiks valimas mitu naiskadetti, ja nii õppis komandör Tucker tundma ja imestama teda — ja siis, ja, siis...

Üks aasta hiljem neid laulutati. See sündis Kongressi saalis Londonis, ning päale seda nad reisisid üheskoos Indiasse. Mitmesugustest sündmustest tema elus võib lugeda tema ululoo kirjelduses ta mehe komandör Booth-Tuckeri poolt. Emmat tunti igal pool kui „konsuli“, nimetus, mida tema isa, kindral William Booth, andis talle. Komandör Emma Booth-Tucker sai äkilise surma osaliseks raudteel reisel Ameerikas. Rong, millega ta sõitis, jooksis välja roobastest, ja tema suri ühes mitme teise reisijaga.

Jumala armastus.

Keegi isa seisis, väike poeg käikõrval, kõrge kalju pääl, näidates käega ida ja lääne, põhja ja lõuna poole ja ütles: „Vaata poeg, nii suur on Jumala armastus!“

„Kuid isa,“ hüüdis laps säravalt silmil, „siis me seisame täiesti selle keskel!“

Imelik paik! Kui me oleksime ja jääksime alati sinna!

„Jumal on armastus, ja kes armastuse sisse jääb, see jääb Jumala sisse, ja Jumal tema sisse.“

1. Joh. 4:16.

Rahvusvahelisi teateid.

Abi Hispaanias sõjas kannatanud kodanikele lastele.

Päästearmee Claptoni kongressi saalis Londonis (endine sõjakool) on leidnud varjupaiga paljud sajad baski lapsed. Paljud neist on kaotanud sõjas oma vanemaid ja kõik on kannatanud sõjakoledusi. Hispaania keelt rääkijad ohvitserid ja halastajad õed hoolitsevad väikeste põgenikele hää käekäigu eest. Kolonel (Dr.) Turner, Päästearmee pääarst, hoolitseb laste tervise eest, niisama tehakse kõike võimalikku, et muretseda ka laste hariduse eest, sel ajal kui lapsed on Päästearmee hoole all. Ka Päästearmee orkester, koorid, noorsoo ja naisteühing korraldab iseloomulikke koosseid, et saada raha abivandlale tööle. Väikesed jaoksid said südamlilikut vastu võetud Armees tida alla ja tehakse kõik, et nende Inglismaal viibimiseaeg oleks neile õnnistuseks nii hästi vaimulikus ja ajalikus mõttes.

Jamaika. — Kingstonis on õnnistatud uus kool pimedatele lastele. Tänaõde rahvusvahelist staapi, Jamaika valituse ja seltskonna abiga on uus kool palju suurem ja mugavam kui endine, see on suutnud rahuldavalt täita oma ülesannet. Uue maja õnnistamisest võttis osa kubermari proua, Kingstoni linnapea, territooriumi komandöör Hodgson prouaga, pääsektorit kolonel-leitn. Simpson abikaasaga ja palju ohvitserid, sõdureid ja sõpru. Arusaadav, et esimestel päevadel koolilainikud — pimedad lapsed — ei tunnud end nii julgelt uues ümbruskonnas, aga juba järgmistel päevadel nende ülevälipäimine oli muutunud ja nad kõndisid rõõmsate nägudega kooli aias, ja nende rõõmuühendused äratasid mõõdaminejate tähelepanu, äratades nende südames sooja tunde inimeste vastu, kes Kristuse armastusest puudutatud, hoolitsesid oma õnnetute vendade eest.

Jeesus
suri
sinu eest.

Edasi julgelt kõik!

TEATEID KORPUDEST.

TALLINNA I.

„Tulge minu juurde kõik, kes teie vaevatud ja koormatud olete, mina tahan teile hingamise saata!“

Nii kõlasid kord Kristuse sõnad ja need kõlavad ka tänapäev meile inimestele, kes oleme langenud patu meelevalla alla — oleme tehtud orjaks — peame kandma rasket patukoormat ja lõpuks minema hukka. Tänu Issandale, et tema veel kutsus meid enese juurde ja tahab meid teha vabaks — õnnelikeks inimesteks.

Vaadates mõõdundu kuule ja nende võimaluste, mida Issand meile on kinkinud, võisime olla tema tunnistajad siin kaduvas maailmas.

Kuu alguses külastasime Prangli saart ja meil olid aulised koosolekud suures looduse-templis. Jumal oli oma õnnistustega väga liul. Kuulajate peire oli arvult suur: sinna oli tulnud nii noori kui vanu ja lastestki ei puudunud, ja nemed said oma osa. Hääd mälestused on järel neist koosolekuist Pranglis.

Ja nii igale meie vabaõhu-koosolekule, nii Rannamäel kui Lujja tänaval on kogunenud inimhulgad, kes tahaksid kuulda sõnu Jeesusest Kristusest, ja meil on olnud hääd tunnid ühes koos. Meie sõnum on olnud ka mõõdundu kuul igale kuulajale, nii kui oli Kristuse sõnum — kutsu — „Tulge minu juurde kõik jne.“ Loodame et see külv, mis oleme võinud külvata nõtruses kannab vilja kord igavikus. Nii mõnigi on lahkunud koosolekut otsustades elada paremat elu.

Meie mottoks jääb: minna edasi ja võita hingi, kes veel on patuorjad ja viia neile sõnum, Kristus ootab neid ja tahab päästa neid, ning hoiatada teisi langemast patuteele, mille ots on hukatus.

Jumal meiega ja Tema päraid võit.

A. Hõbelaid,
leitnant.

TALLINNA II.

Jumal, kes on kannud ja hoidnud alati oma rahvast, on olnud ka meie korpuses, kuigi ilusate ilmade tõttu ei ole koosolekud ruumis rahvarikkad. Jeesus on töotanud oma õnnistusi kahele või kolmele Tema nimel koosolijale — nii oleme maitsenud alati kahtlematult Tema õnnistusi.

Koosolekud vabaõhus on olnud rahvarikkad. Ilu ja soojus on looduses — patt ja külm paljudes hinges. Soovime, et evangeliumi sõna võiks tungida

paljude südamesse vabaõhu koosolekutel.

H. Eimann,
kapten.

RAKVERE.

Pragu võime meie looduses näha nii palju värskest, jõudu ja elu. Kõikjal rõõmu külluses.

Võibolla mitmed on seisatanud keset seda ilu ja küsinud suure Looja järele, kes kõike on nii targasti loonud, nii palju ilu ja rõõmu valmistanud meile — inimestele.

Kui paljudel on jäänud siiski tundmatuks suur Looja, kui armastav Isa.

Jumal, suur Looja ei ole meid nõrku inimlasi unustanud. Iga uus päev on toonud kaasa uusi õnnistusi.

Asudes uuele töökohale siia Rakveresse, kuhu varem minu mõtted nii sageli lendasid, olen ma algusest peale tunnud, et Jumal on olnud meiega.

Ka siin on õnnelikud päästesõdurid, kes vahvad võitluses, kuigi suvi on mitmelt rõõvinud võimalused, et olla kaasas koosolekuil, sest töö on viinud neid linnast välja. Meie palume, et Jumal õnnistaks neid seal.

Meie oleme rõõmsad võimaluste üle, mis on antud vabaõhukoosolekutele. Rõõmsate südametega oleme laulnud „suures templis“ Jumalale kiitustlaule. Ja meie palve on olnud, et valust rõhutatud hinged võiksid leida oma Päästjat. Alati ei olnud just palju osavõtjaid vabaõhus, näib, et siinsed elanikud on veidi arad, nagu kardaksid nad meid, sest mitmed võtavad osa põõsaste varjus, sest oleme nende juu veel nii võõrad. Siiski igakorraga oleme võinud näha hingi, kel on janu Jumala sõna järele.

Jumalale tänu kõige eest. Usume, et tulevikus kaob kõik kahtlus ja argtus, nii et Jumal võib oma imelist päästmisetööd teha paljudes südames. Jumala armastus ei ole külmaks läinud, erga tema käsivars lühemaks jäänud, et meid kõiki aidata ja juhatada.

A. Muul
kapten.

Mispärast armastan Päästearmeed?

Ta oli koht, kus võisid tulla Jumala juurde, andes ära kõik, et teenida ainult Teda. Armastus tema vastu on suurem kui suudan seda väljendada, ei ole asja, mis suudaks viia mind kõikumiseni. Tihti, kui võitlus on raske, tunnen kui seisaksin keset lahinguvälja, kus mitmed kartlikud on taganema löödud ja hingevaenlased tulevad hulkadena ja naeravad: kuidas on see võinud jääda kindlaks, kuna teised on taganenud. Nad vaatavad minu hingesilmadesse ja löövad kartlikult tagasi pilgu eest, mis vaat neile vastu; see sarnaneb kotkale täis julgust, jõudu, tahetundlust ja püsivust. Seda kõik on teinud Jumala imelik armastus, mida ta on võinud püstitada minu hinge. Seda on võinud teha vanad Armeed juhitud kangelas-veteraanid, kelle kuju olen võinud püstitada oma hinge kui eeskujudeks. Kõik see on olnud põhjuseks, et armastus on kasvanud. Suur side, mis on sidunud mind Armeega, ei saa ilial ees katkema niikaua, kui suudan hoida palveid selle poole, kes annud lindudele kodu, loonud rohu, lilled ja saanud kuldavad päikesikiired, et teha inimestele elu ilusaks ja kauniks, aitab ka mind igasugustes elutormides ja võitluses.

K. K. E. Kõll,
Tartus.

Mõõga ja kilbi brigaad.

Piiblitekstid juulikuul.

I. Korintuse r.		16. R. 10: 1—45	
1. N. 1: 1—9	17. L. 10: 16—33	2. R. 1: 10—17	18. P. 11: 17—29
3. L. 1: 18—31	19. E. 12: 1—13	20. T. 12: 12—31	21. K. 13: 1—13
4. P. 2: 1—9	22. N. 14: 1—12	7. K. 3: 10—23	23. R. 14: 13—33
5. E. 2: 10—16	24. L. 15: 1—10	6. T. 3: 1—9	25. P. 15: 11—19
9. R. 4: 10—21	26. E. 15: 20—26	10. L. 5: 1—13	27. E. 15: 27—34
11. P. 6: 1—12	28. K. 15: 35—49	12. E. 7: 18—24	29. N. 15: 50—58
13. T. 8: 1—13	30. R. 16: 1—11	14. K. 9: 1—15	31. L. 16: 12—24
15. N. 9: 16—27			

Palveained.

4. juulil — Joomine ja asartmängu kurjus.
11. „ — Meie muusikandid ja lauljad.
18. „ — Hispaania ja Portugaalia.
25. „ — Prantsusmaa ja Belgia.

Piibel

on Jumala sõna.

„SÕJAHÜÜD“ VÕITLEJATE NIMESTIK

Nr. 95 — juuni 1937.

Ohvitserid:

Kapten V. Muul 85, leitn. A. Hõbelaid 73, kapr. H. Eimann 55.

Allohvitserid ja sõdurid:

Sõd. Rosenberg 85, nekr. M. Kaak 50, seers. E. Viikman 45, envoi L. Bakul 40, seers. P. Leemann 35, seers. J. Kanter 35, seers. Krees 30, seers. Rattik 30, sõd. H. Samblik 25, lapssõd. I. Sihver 25.

Teretulemast Eestisse!

Adjutant ja proua Molin,
Rootsist,

Päästarmee Eestis töö alustajad, külas-
tavad kõiki korpuseid alltähendatud ajal:

Laup.	10. juulil	– Tallinna I, tervituskoosolek.
Pühap.	11. „	– Tallinna II, pühitsuskoosolek. Kell 4 p. l. vabaõhukoosolek Rannamäel. Kell 7.30 õht. Tallinna I, päästmiskoosolek.
Esmasp.	12. „	– Tallinna II.
Kolmap.	14. „	– Rakvere.
Neljap.	15. „	– Rakvere.
Reede	16. „	– Tartu.
Laup.	17. „	– Tartu.
Pühap.	18. „	– Tartu.

Adjutandid räägivad Jumala imedest ka muinasjutute saarel, Islandis, kus nad töötasid mõned aastad.

Kõik lahkesti tervitatud!

1.

1. Oh kuula, hing, kuis kostab sõjalaule. Nüüd läbi maa ja ukseid uksele. Nad suured tõesed mis jutustavad heid sed sõjast, kuni lõpp saab patule.

Ristitud tuleb Päästarmee, Maailma võitke nüüd tule, verega!

2. Nüüd edasi, maailm me laulu kuulgu. Kõik hinged, Jeesus kutsuab rõhutud. Ja pimeduses kostab laulukaja, viib koju rändajaid ning kadunud.

3. Nii kaugele kui kõue kõmin, kajab Me sõnum päästva armu täiuselt. Kõik mures hinged valkseit põlvitavad Su ees, oh Issand, oma nõruses.

4. Siis, võitjad, pärast väsitavat võitlust Aupaev on koitmas, mõddas patuöö. Me võitlussiht on päästa hingi patust, Siis langeb saatan, tema riik ja tõe.

2.

1. Ikka edasi rutta nüüd valguse sees Läbi aegade aastate nüüd. Kuidgi tuhanded vaevu ja võitlusi ees, Olgu lootuseranda me piidid. Ja kui mõni kord hing, minu süda ja meel oma tahtmise järele teeb, Siiski valgus, mis särab su tfootustest veel, Koduteel mind küll varjata võib.

2. Aita käia mind, Issand, nüüd valguses veel, Igal hommikul palve mul see. Oiget tõeid teha jõud on mul nõrk sinisel teel, Udu pärast nii pime on tee. Ja kui kardan, siis käekõrval mind saada siit Varju- maast oma valguse pool'. Ja kui raske on tee, kust sa läbi mind viid, Sinu käes siiski kõik on see hool.

3. Kord siis astun ma julgelt su valguse teel Surmalainetes, mis minu ees. Rõõmulaulul, mis teisel pool rannal on veel; Hing mul lelab siis taevase maa. Oli hädasid siin, oli vilets mu tee Käia kiviade kõr- hede sees. Läbi murede, võitluste siiski mind ta Saadab sinna, kus valgus mul ees.

3.

1. Õnnelik seisus, Jeesus mul on. Kinnitav tõe, küll suur mu õnn. Jumala laps ja Kristuse pruut, Sest saab mul küll, ei igaste muud.

:: See on mu ainus juubellaul, Päästjat kiita päeval ja ööl ::

2. Jeesus rinnal hingana nüüd ma, Taevalik rahu, see täidab mind ka. Jumalik tõe juhatab mind, Ta armuväge maitsab mu hing.

3. Õnnis ma olen lootuse sees. Kõik minu elu on Jumala käes. Üri- rikest aega kõnnin siin veel, Pea laulan taevakoorede pääl.

4.

1. Jeesuse sarnast ei leita sõpra; Ei, ei, ei, ialgi! Võiks keegi teine meilt koormat võtta? Ei, ei, ei, ialgi!

Jeesus kõikide tarbeid tunneb, Kaasas aidates aina käib. Jeesuse sarnast ei leita sõpra; Ei, ei, ei, ialgi!

2. Ei leita sõpra, nii hääd ja püha. Ei, ei, ei, ialgi! Seepärast teda ei jätta taha. Ei, ei, ei, ialgi!

3. Kuis võin sind jätta, mu elu- algus? Ei, ei, ei, ialgi! Pimedal öögi ei puudu valgus. Ei, ei, ei, ial- gi!

4. Maailma ma ei või armastada. Ei, ei, ei, ialgi! Jeesust, mu sõpra, kurvastada. Ei, ei, ei, ialgi!

5.

1. Päästja risti juures valkseit seisin ma; Ta vareväge tundsin hin- ge voolama. Kui jõgi, voolas Pääst- ja arm. Ja hinge kostis rõõmulaul. Mu Päästja risti all.

Voolab, jah voolab iga hingesse. Päästja armumeri täidab süda- me.

2. Päästja risti juures rahu leid- sin ma. Mu kurba südant võttis te- ma trööstida. Nüüd sügis lõppend hinge sees, Ja kevad koidab süda- mes, Sest õnnelik igavest.

3. Hinges rõõmulilled mul nüüd õitsevad; Punased, valged, Päästja armust rägivad. Ta tõi mu hinge kevade, Kus ikka paistab päikene Ja rõõmustab südame.

6.

1. Võlad on makstud, vaenlane löödud, Kristus on surnud, lepitus tehtud. Hirmutab meid veel käak, patt ja surm, Kõikidel prii on Jeesu arm.

Kõikidel, oh patune kuule! Kõi- kidel, oh vend öde tule Ta ar- mu juurde, puhasta end! Kris- tus on kallilt ostnud sind.

2. Kristus on ristis meie eest poonud, Igavest õnne meile ka too- nud. „Tulge nüüd kõik!“ nii kõlab ta hääl, „Kõikidel annan armu veel!“

3. Jumal on armust lapseks mind võtnud, Hädas ja vaevas abiks mul tõtnud. Imelik arm — mis kuul- en ma veel: Jeesus on Päästjaks kõikidel.

7.

1. Vaat, üks allik siin voolamas ju. Mis meilt võtab kõik patud ja süüd. Kõik, mis kuri ja halb, kõiva- tu, Ta lainetesse heita võib nüüd.

Läteke, auline, Kõigist pattudest päästa sa võid. Läteke, au- line, Päikesevalgust mu hinges- se tõi.

2. Jeesu haavadest allikas keeb, Igaihele avatud ta. Kõigest rooju- sest puhtaks meid teeb; Ta vägi ja jõud muutmata.

3. Läte kuivada ial ei või, Mil- jonelle ta rahu ju tõi. Aardeid kalli-

maid varjab veel ta. Mis ial ei lõp- pema saa.

4. Halleluja! Nüüd puhas mu hing, Pestes end selle allika vees. Ja neis purpurilainetes nüüd Võidu- jõudu ma ammutan tõeest.

KOORID.

1. Ma Jeesusega elan; Mu süda- mest ei lahku ta. Ma Jeesusega elan, Je tema minuga.

2. Sää! on jõud, jõud, imetegev jõud :: Vere sees :: Sää! on jõud, jõud, imetegev jõud Talle veres Kol- gatal.

3. Mina rändasin kaugel kõrve- teel, Kaugel mind, tühjal maal, Kuid Jeesus otsis mind armuga: Oh see päev, õnnis päev!

4. Sää! on rõõm just nüüd, Minu südame sees on rõõm just nüüd; Ma kandsin tiht rasket koormat, Kuid see võeti mult — Minu südame sees on rõõm just nüüd.

5. Minu hinges kõlab rõõmulaul, Sest ta andestas mu süüd, Ja Jeesus armastab mind nüüd, Ja ma laulan, laulan, laulan, Jeesus armastab mind nüüd.

6. Ah, sa Isa püha Tall, Sa oh- ver Kolgatal, Kes ristil oled surma- ni, Et teha mulle hääd.

7. Minu hinges :: kõlab rõõmu- laul :: Minu hinges kõlab rõõmulaul, Armastuse rõõmulaul.

8. Mured ja koormad kõik sija too, Jäta need kahtesuspingile. Jee- sus su koormad kõik kergendab; Kuis leiad sõpra kui Jeesus?

„SOJAHÜÜD“ ilmub 1 kord kuus. Tellimise hind postiga aastas 1 kr. 25 s., ½ a, 70 s. Üksiknumber 10 s.

Ilumisaeg: 30. juunil 1937.
Vastutav toimetaja: kapt. I. Luther.
EESTI PÄÄSTARMEE

RAHVUSRAAMATUKOGU
AR